

Един разказ за виното, Бабиш, Нова Зеландия...

Винаги ти е било интересно как изглежда България в очите на чуждестранните производители на вино и дали смятат, че си заслужава да залагат на потенциала на българския клиент и цените на вино. Когато разбрах, че Дейвид Бабиш, генерален мениджър и представител на трето поколение собственици на една от големите фамилии изби в Нова Зеландия Babish*, е в София, за да представи лично няколко от вината си на дегустации, първото, което исках да го попитам беше:

Е.Б. *Какво очаквате от българския пазар?*

Ето какво ми отговори:

Д.Б. Бабиш изнася вино за около 35 страни в света. С Европа търгуваме от 1980 година, а отношенията ни с България са от пет години. Честно казано, в началото, не очаквахме кой знае какво. Разсъждавахме

така – Нова Зеландия е далече от България и не се знае много за нея, английският език не е пръв език за страната и би могъл да се окаже проблем в комуникацията, освен това България е производител на вино при това с хилядолетна традиция. Оказа се, че Нова Зеландия е добре позната като страната на совиньон блан, че английският не е никаква пречка – доста хора говорят езика при това много добре. Освен това всичко се случи точно навреме, защото винената култура и любопитство са в прогрес през последните четири-пет години. Места, като това (с Дейвид сме в ресторант Ниагара), които предлагат уютна атмосфера и богато меню, са достъпни и превръщат храненето и пиенето на вино в приятно преживяване. Впечатлени сме от факта, че на нашата страница във Фейсбук от около 2000 почитатели (най-много са новозеландците, разбира се), втори по брой са българите – 600. Хората се присъединяват най-вече индивидуално, а не като групи. Вече са посетили нашия сайт, запознати са с него и ни задават въпроси. Колкото повече разговаряме, толкова повече въпроси изникват. Хората тук са жадни за знания. Този интерес пък поражда страстта, с която си вършим работата, кара ни да мислим за клиентите ни тук, да искаме да научаваме нови неща за България и за българите, за да обменяме мнения. Най-хубавото е, че както казах, въобще не очаквахме да се случи така. Това е много възнамощаващо и прави българския пазар интересен и важен за нас. Няма нищо общо, да речем с пазара в Русия и по специално Москва, който обратното, е анонимен, ако мога така да се изразя. Търсят се скъпи стоки, като белег на престиж. Интересът е свързан предимно с богатството на клиентите. Само от няколко години сме там и започнахме с няколко стотин каси, сега продаваме 3000, като става дума за примивни вина с доста висока средна цена.

Е.Б. *А имате ли впечатления от другия мощен пазар – Китай?*

Д.Б. Китай е интересно място, не само защото е огромен пазар. Това е страна с друга култура, с различни навици. Има разлики и между самите провинции. Те са 1 милиард и 200 милиона като население, забогатяват бързо и въпреки, че не знаят почти нищо за вино, искат да пият най-доброто. Има много хора с огромна амбиция да направят нещо, същевре-

менно нямат познания за него, но са заредени с прекомерен ентузиазъм. Четири-пет пъти годишно сме в Китай, опитвайки се да разберем пазара там. От около 15 години много успешно търгуваме с Хонг Конг, но Хонг Конг е попил част от западната култура и е различен. В Китай не говорят добре английски, ние не говорим китайски. Самите те нямат познания за собствения си пазар, просто налучкват и се надяват да спечелят. Но пък най-скъпият ни контейнер е продаден именно в Китай.

Една сделка там протича горе-долу по следния начин:

„ - Кое е най-скъпото ви вино?

- Патриарх.

- Колко произвеждате от него?

- 500 каси годишно.

- Искам да купя 500 каси.

- Не може.

- Тогава колко мога да купя?

- 250.

- Добре, купувам ги. А кое е следващото ви най-скъпо вино?

- Irongate, купаждът ни от каберне и мерло.

- Колко произвеждате от него?

- 800 каси.

- Мога ли да допълня контейнера с тези 800 каси.

- Не, може да вземете 400...”

И така, докато се напълни контейнерът.

Бихме могли да продадем цялото си количество ексклузивни вина, но имаме и други клиенти. И всичко се плаща предварително. Цената изобщо не се обсъжда. Искане само най-скъпото. Разбира се, не спекулираме с цени, защото търсим дълготрайни отношения с китайския пазар. Съдейки по знаците, които виждам в момента, Китай и Азия ще водят в следващите сто години и най-вероятно всички ние ще говорим китайски. Преди 20 години нещата не сега така и не им обръщахме толкова внимание. Сега ги посещаваме няколко пъти годишно именно с цел да ги разберем. Искане да формираме интерес у тях по отношение на това с кого работят, за стабилността на компанията ни и да внушим респект към нас. Китай е интересно предизвикателство и бъдеще!

Е.Б. *Совиньон блан от Нова Зеландия се е превърнал в своеобразна запазна марка. С какво вашият совиньон блан се отличава и какви според вас са предимствата му, ако ги има?*

Д.Б. Преди всичко с това, че произхожда от винарска фамилия с традиции, наследявани от три поколения. Дядо ми Йосип е от Далмация, Хърватия. Бил е само на 14 години, когато е трябвало да избира – или да се присъедини към австрийската армия или да емигрира. Семейството е било бедно и пред него нямало много перспективи за развитие. Братята му вече били емигрирали в Нова Зеландия и през 1910 година дядо ми ги последвал заедно с няколко негови връстници и приятели. След две години засадил първото лозе в

земите над Каикино, а след още две, вече имал първото вино и го продал под марката Babich Brothers. Заселил се в Оукланд, където живеem и правим вино вече деветдесет и четири години. Улицата ни се казва Babich Road - моята къща е там, на баща ми, на чичо ми и на моите братовчеди. Всичко е построено от семейството ни. В началото това са били пуцинаци. Сега притежаваме две големи винарни, едната в Оукланд, другата в Марлборо. Оборудвани са с техника, с която на практика можем да си позволим всичко. Имали сме много време, за да усъвършенстваме това, което правим, за да го правим по най-добрия начин. В Бабич сме фокусирани най-вече върху совиньон блан. Две трети от насажденията ни са от него и произвеждаме годишно 1 800 000 бутилки совиньон в различните класове вино. Знаете, че совиньон блан е сорт, с който се работи повече на лозето, отколкото във винарната. За разлика, например от пино ноар, с който уайнмейкърът може да направи доста неща в избата, свързани с блендиране, избор на дъбови съдове за ферментация и т.н. Наложена е представата за новозеландския совиньон като за вино, което търси най-вече чиста експресивност на плода в чашата. Или ако си послужим с едно грубо сравнение, най-важната характеристика за новозеландския совиньон е изява на прясноокошена трева, за Южна Африка - зелени пипери, минерали за Сансер и землести нюанси за Чили. Ние се стремим да усъвършенстваме разбирането на хората, че виното е отражение преди всичко на земята, и че извън и над ежедневния вкус, отразява преди всичко характера на всяко отделно лозе.

От 2009 година започнахме програмата Single vineyards и направихме серия от разнообразни совиньони от четири лозя в Марлборо - Headwaters, Wakefield Down, Cowslip Valley и Selmes Road Vineyard. Ограничаваме до 5-6 тона добив от хектар. Произвеждаме малки количества - по 500 каси от всяко лозе. Вината ферментират в отделни съдове и всяко носи различното проявление на отделните почви. От лозето Headwaters правим и органичен совиньон блан. Препочитам да го пия напоследък, не само защото е органично вино, а и защото е много комплексно и чисто в изявата си, само стил и вкус - европейско като стил, но в същото време истински „новозеландец“ - сухо и минерално с парфюместни нотки на червена боробинка и маракуя.

Е.Б. Какво ти са за ризлинга? В България напоследък стана известен, благодарение на австрийските вина. Не е ли дошло време и за новозеландски?

Климатът и почвите у нас са много добри за него. От 40 години отглеждаме рейнски ризлинг и правим предимно сухи вина с изява на цитрусова киселина и вкусови нюанси на лимон и лайм. Смятам, че е много красиво вино, но с ризлинга трябва да се внимава. Консуматорът често се обърква с остарялата представа, когато се свързваше с нещо евтино - „Не купувай ризлинг за подарък!“ Това е отживелица. Последните години тази представа се променя и би трябвало, защото това е чудесен сорт, достоен за уважение. Освен ризлинг отглеждаме гевюрц траминер - един от най-старите ни сортове, пино гри, албариньо, вионие и грюнер белтлинер. На този австрийски сорт доста добре му подхожда новозеландския климат. Имаме експериментални лозя в Hawke's Bay. Стараем се да предлагаме нови неща на пазара, въвеждайки нови сортове, за да покажем на хората какво може да се получи например от един типичен австрийски сорт на новозеландска почва.

Е.Б. Имате ли хоби освен виното?

Д.Б. Със съпругата ми имаме син на четири и половина години и близнаци на 7 месеца - момче и момиче, така че те са хобито ми. Отнемат голяма част от времето ни. Когато мога да си позволя се отдавам на кейтсърфинг. В Нова Зеландия е много популярен.

Е.Б. Много е тодерен и у нас. Не е ли много опасно занимание?

Д.Б. Може да бъде опасно. В един момент си високо във въздуха, а в следващия може да си под водата, ако не управляваш добре. Веднъж ми се случи да го изпусна, беше много страшно и като го овладях отново, си казах „Благодаря ти, Господи, размина ми се!“ Всъщност е голям екипън, още докато се учиш да караш кейтсърф. Нямаш право на грешки. Но май с всичко е така!

*www.babichwines.co.nz

Babich

100 YEARS 100 STORIES

10 ГОДИНИ 10 БЪЛГАРСКИ ИСТОРИИ

От 1916 Семейство Бабич пише истории с вино...
От 2006 Виното на Бабич е част от твоята българска история!

СПОДЕЛИ ТВОЯТА
ВИНЕНА ИСТОРИЯ
ОЧАКВА ТЕ МНОГО ВИНО И ПЪТУВАНЕ ДО ХЪРВАТИЯ!

 [babichbulgaria](https://www.instagram.com/babichbulgaria)

 [Babich10Stories](https://www.facebook.com/Babich10Stories)

Babich.Bibendum.bg